

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 371

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

7 de juliol de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARAT 1130
TELÉF. 1171 A

L'apostolat de la vigilància

Per tal com la missió de cadascú ve determinada pel propi temperament, pensem que l'objecte que Déu vol de nosaltres, els qui aquesta revista redactem, és el fer sentinella de cara als moviments que en el nostre poble fan aquells qui parlen la nostra llengua, semblen, o diuen ells, com partir les nostres mateixes aspiracions en l'ordre polític, els mou, o aparenta que els mou, un mateix daler d'expansió i perfecció de l'esperit ètnic, però que arribant a semblar de fora estant germans nostres són per dins enemics nostres en quant enemics són de Déu i de l'Església, que són nostres majors béns, pàtria i riquesa. Creiem, doncs, que ço que Déu Nostre Senyor vol dels qui aquesta fulla escrivim, tota vegada que aquest temperament ens ha donat, és que vigilem per al bé de nosaltres mateixos i per al bé de nostres veritables germans, dels que ho són per fora i per dins, germans nostres, dels qui provenen com nosaltres d'una secular tradició cristiana, i com nosaltres van a ço que és l'ideal social únic lícit i legítim del nostre poble, la constitució cristiana, i com a cristians que som, l'adveniment del regne de Déu en la terra, i la victòria eterna del regne de Déu en els cels.

En el repartiment providencial d'aptituds, inclinacions i caràcters, aconsegueixen la finalitat divina els que trobant-se amb un temperament cordial surten a l'encalç de l'home esgarriat, l'abraçen i amb el foc roent de la divina paraula el converteixen i retornen a bon camí. Però també sense dubte serveix la causa divina el qui mirant com a més pròxims els de casa, els domesticos fidei, que deia Sant Pau, vetlla per ells, per a defensar-los i prevenir-los contra l'escomesa, brutal o bé traïdora, dels enemics de la fe, dels enemics pitjors i més mortals.

I certament aquesta vigilància, o si es vol, aquesta sentinella, aquest "so de tabals" quan els tabals són tocats a la muralla, no pas per agafar llebres sinó per a cridar a la defensa de la ciutat cristiana, no és pas impropï ni extemporani, ni deixa d'ésser un acte caritatiu. Fa poc temps, quan es malparlava del zel del Papa contra els heretges embossats de l'Action Française, quan s'escandalitzaven alguns per l'energia implacable a denun-

ciar i castigar la rebel·lió i l'heterodòxia, el cardenal Andrieu vindicava l'amor com a fonament del magisteri de l'Església. "Quan l'Església denuncia un perill o quan condemna un error, el gest que condemna és encara un gest de caritat", i feia avinent també que "l'Església de la Rerum Novarum i la del Syllabus és tot u" (1).

No sols de pa viu l'home, sinó de la Paraula de Déu. Treballar pel triomf d'aquesta paraula, pel seu coneixement indestorbat, pel seu esperit no pertorbat per falsificacions ni violentat a causa de la perfídia sectària i de la imposició estatista, és encara un gest de caritat envers els germans que de la Paraula de Déu viuen, d'ella es nodreixen i en ella esperen vida eterna.

Aquestes reflexions ens les suggereix la lectura de l'últim número de L'Opinió (30 juny), i damunt d'ell, d'un article de "Joan Sacs", d'aquest Feliu Elias, al qual venim acusant ja fa dos anys amb tenacitat que alguns han interpretat tossuderia, i que ara el mateix interessat revela que no era sinó justíssima constància. En Feliu Elias es destapa i descobreix amb cinisme, desbotant en forma per fi explosiva el seu odi flamejant, i es retorç i recargola mossegant a tort i a dret, mossegant a persones amb les quals res no té a veure, demostrant fins a quin punt la cecitat l'entenebreix. Es llença sobre En Manuel de Montoliu, sobre el P. Anton de Barcelona, injuria d'una manera repugnant el P. Miquel d'Esplugues, defensa el dret d'En Pijoan a apostatar del Catolicisme, ataca el Catolicisme i els catòlics catalans i la nostra intel·lectualitat cristiana, i envesteix finalment amb fúria expansiva l'objecte predilecte dels seus odis obscurs i retorçats: l'Església.

I als que l'hem atacat a ell nominalment amb perseverança tenaç durant dos anys, sols de gairell ens anomena. Anomena a En Rucabado sols per a dir-li que va fracassar en l'"intent de polvorització de H. G. Wells". El nostre company ha dedicat a l'autor de l'Esbós de la Història Universal dos o tres articles, i n'ha escrit vint-i-cinc o trenta contra l'autor del Simó Gómez, fins a fer botar la premsa esquerrana. ¿Ha fracassat

(1) La Vie Catholique, 16 octubre 1926.

En Rucabado en l'intent no de "polvorització", sinó de simple "classificació" d'En Feliu Elias?

La injúria contra el patriarca del moviment franciscà de Catalunya és vil i fastigosa. Li diu "aquest frare imponent i decoratiu com un Sant Gregori, que ha nom Miquel d'Esplugues i que és el més ridícul de tots els pedants que la divina misericòrdia ens ha deparat". Que ens perdoni el nostre venerable amic i caríssim mestre la transcripció de la frase insultant. CATALUNYA SOCIAL protesta amb tota l'ànima contra aquesta innoble escomesa a l'il·lustre escriptor caputxi, com protesta de les envestides contra En Montoliu i els altres akludits, i contra la blasfèmia total que omple L'orgull del gec, títol que posa al seu feix d'improperis el qui no sabem de què pot estar orgullós.

Aquesta confessió cínica i explosiva del senyor

Feliu Elias és la confirmació de la nostra denúncia, que durant l'espai de dos anys ha estat enfocada damunt d'ell com un reflector. "No és digne d'acostar-se a un públic cristià a ensenyar-nos d'art cristià: és un enemic", nosaltres deïem. Ara ell mateix es lleva la màscara. Nosaltres hem complert el nostre deure assenyalant l'adversari embossat que s'infiltrava entre els nostres rengles. No era pas la missió nostra convertir-lo; el que s'hi senti amb forces, té lliure el camp, la tasca franca. A nosaltres ens movia l'impuls més urgent d'evitar que faci mal a nostres germans i fills. Bé escau recordar que el Papa, en condemnar l'Action Française (lletra del 5 gener 1927 al cardenal Andrieu) declarava que un dels seus objectes era "el fer revelar els pensaments ocults en el cor de molts... ut revelentur ex multis cordibus cogitationes (Lluc, II, 35)."

Un lliri blanc i una rosa xopa de sang

Al Dr. Sebastià Pont, Prev.,
en el dia de la seva Miss. Nova

I

Una boirada de pecat espessa i aclaparadora s'ha ensenyorit dels plans i de les muntanyes; bufa el vent i el seu oratge pestilent i embafador en fa pesat el respir i malda per ofegar-nos els esperits. Boira espessa i aire corromput, tenebres als ulls i xafogor al cor.

Qui ens donarà, Senyor, llum i claror, ventijol suau i aire de rosada? — El nou Sacerdot, el Crist novell ens farà el miracle; una alenada divinal misteriosa, murmur angèlic, frisarà arran de les seves mans consagrades. Mireu-vos-el el miracle. Guaiteu-lo el lliri blanc i rutilant, Déu fet Hòstia Fill de la Verge com neix, floreix i creix per damunt de la seva testa aureolada.

Que per molts anys ens en pugueu fer florir força d'aquesta mena de lliris que amb la seva claror tan abundantament ens il·luminen l'esperit i amb el seu perfum ens eixamplen els pulmons i ens donen una respiració espiritual fàcil i fresca com la rosada.

II

"Homines sumus, humane patimur." Per una part el fuet de les passions que despietadament ens vergasseja a tort i a dret i per altre el món enlluernador abillat amb els colors més llampanys escaients i atractius dels honors de les riqueses i de les dignitats, ens fan febles, Senyor. Caminem, caminem, però vorejant sempre els precipicis del pecat, del respecte humà, de la covardia i de la claudicació. Qui ens donarà virtut i fortalesa, Senyor? El vostre confident i íntim amic si li doneu molts anys de vida per fer florir cada dia el vostre calze de Passió, aquella rosa xopa de sang que aquest matí esclatava dolorosament de les seves mans consagrades.

Oh car amic, qui amb un gest sacerdotal heu abas-

tat avui una branca de la Santíssima Trinitat, deixeu que els nostres llavis eixuts i esblanqueïts besin amb efusió aquesta rosa emblema de fortitud; doneu-nos cada dia un tast del seu licor purpurí, que si-gui ben abundós fins que ens embriagui l'ànima, que això serà viure de la sang de Déu, i qui viu de la sang de Déu viu de Déu i qui viu de Déu no coneix el defalliment i qui no coneix el defalliment té forces sobreres per plantar cara al món, dimoni i carn i per esdevenir semblantment al Màrtir del Gòlgota al Crist Crucificat, una rosa xopa de sang al crit dels nostres germans màrtirs de Mèxic. VISCA CRIST REI!

RAMON GRIFUL, Prev.

"Revista Popular" suspèn la publicació

Els que la varen veure nàixer i recorden bé les seves gestes, deploren la mort de "Revista Popular" com si fos la mort de quelcom de propi.

En el camp catòlic, la desaparició de "Revista Popular" és com una batalla perduda.

Es cert que en morir el seu fundador, Sardà i Salvany, morí, en certa manera, "Revista Popular". Però una volta perdurà la Revista i es confià la seva direcció a un home de gran potència intel·lectual, els catòlics no haurien d'haver permès que la "Revista Popular" desaparegués, i, no obstant, ha desaparegut.

Serveixin aquestes ratlles com darrer tribut de consideració i d'afecte.

"Revista Popular" porta en el seu nom el més car elogi, i evoca una intensa època d'acció catòlica, que ja no tornarà... Déu Nostre Senyor sembla que no vol prodigar els homes com En Sardà i Salvany.

Repassi's bé la Història de l'Església, i vegi's quants n'hi ha de Sants apologetes com ell.

"Revista Popular" ha mort!

Ha mort com els vells lluitadors forjadors de pobles, carregada d'anys, aclaparada d'honors, curulla de fruits. Hom diria que ha mort sota el pes de les seves glòries pretèrites! — J.

Correspondència canina

2.^a

DIADES DE MOLDRE OLIVES

Estrella, germaneta meva: Que vaig estar content, *Estrella* meva, que vaig estar content! Mai no m'hauria cansat d'ensumar la manta de l'Anton polletaire! Hi devies haver passat ajagudeta tota la nit! Com feia memòria de la germaneta meva! I quin os de costella hi vaig trobar a dintre, en furgar amb el morro! Mira que vas tenir bona pensada! I quina llàstima que no sàpigues escriure! Però de l'os he deduït que no has anat a parar a cap mala casa. Jo de Nadal ençà que no n'havia vist cap; però, tot ho dono per bo si penso que tu estàs bé.

Del present no et vull contar res per ara; veurem més endavant. Tornem a les coses passades. Com més va, més veig que nostre amo Josep del mas Colom era un gran home. Jo em recordo de quan la mestressa li proposava d'establir-se a Barcelona i ell responia: "No hi vaig anar de jove i ara que en tinc cinquanta vols que hi vagi? Sentiria enyorament d'aquestes parets, d'aquelles terrossos i dels penyals de més enllà. Aquests ceps i aquelles figueres i garrofers em necessiten a mi i jo a ells. Els masovers i els parcers i els jornalers es refien de mi. Qui diria on s'han de fer les rases perquè els aiguats no s'emportin la terra riera avall? Qui daria consell de quins ceps s'han de plantar? Qui assenyalaria els pins que s'han de tallar? Qui es daria ànsia de refer els marges enrunats? I la casa, dona, la casa dels avis s'esquarteraria i s'enfonsaria sens nosaltres. I ara cada dia és més joiosa. Digue's-me què vols, què desitges. No em dol res perquè la casa estigui bé. Et faré un cosidor al costat del menjador i damunt una galeria per les hores de sol i pels dies de pluja. Portarem aigua de la riera i tindràs fruïterar i hort i ens tindran enveja totes les masies de la comarca. A casa, al voltant de casa i al poble hi ha gent que et demanaran coses que tu podries dar. Vols res més bonic?"

Jo també vull estar-hi bé perquè no em vinguin ganes d'anar-me'n. Tindrem una egua i una tartana per a anar a Missa a Bonastre els diumenges. Ara mateix, per què et penses que vaig encarregar al cosí d'Eivissa que m'enviés aquesta parella de cans? Doncs perquè amb l'excusa del caçar un hom és trepitja tots els recones de la hisenda i compta els rengles de ceps d'un a un i d'un a un els arbres. I mentre tant si t'arrenquen la llebre d'algun sembrat o algun conill de l'hort o de la bardissa, et queda un gust de tornem-hi per l'endemà que et fa desitjar la feina. Jo, ja saps que no caço per caçar, sinó que ho tinc per una excusa de veure'm i vigilar-me les meves coses. No em veuràs mai en caceres fora de casa."

Tot això que et conto, enyorada *Estrella*, tant ho sentires tu com jo, i en sentir parlar així a nostre amo Josep del Mas Colom nosaltres dos ens sentíem cofats de tenir un amo amb tant de seny.

La mestressa, val a dir-ho, era una bona senyora i no feia cap mal paper a pagès, i no hi estava pas malament, i per ella no hauria pas insistit a deixar el Mas. Però saps què la preocupava? Els fills, ja t'ho diré, els fills. I no és pas que els pugessin mig salvatges. Els tenien en bons col·legis a Tarragona tots

tres, dues noies i un noi; venien a la masia l'estiu i dues o tres vegades més. Però per mi que la mestressa els trobava massa bons i amb colors massa encensos i els volia esprimatxats i esblanqueïts com els joves barcelonins. Ja els conec, germaneta meva, aquests barcelonins esmirriats i pansits que quan els veus per ací no en daries pas dos quartos.

Jo no vaig pas sentir que se'n parlés mai d'aquella qüestió. La mestressa cada dia posava més aviram i s'aficionava més als comptes. Els fills li pujaven a fer companyia quan els aviaven de llurs gàbies i, ara per això, ara per allò, s'estaven més temps a casa que a fora i pujaven revinguts i colrats que eren una *hermosura*.

El Jaumet, el noi, te'n recordes? Creu que em feia esperar de debò. A tretze anys manejava l'escopeta com un home. Tenia una mica de geni i més d'una vegada tu i jo ens havíem posat d'ell a prudent distància: era, però, un brau minyó i ens volia i ens festejava i ens feia participar de les seves festes.

I fórem nosaltres, benivolguda *Estrella*, nosaltres els qui li educàrem el geni, i li férem posar paciència i l'encalmàrem. Si no, fes memòria de quan sortíem amb ell; tu dintre la bardissa entraves per un cap, sorties per l'altre, tornaves a ficar-t'hi per la dreta i per l'esquerra i mai no ho tenies prou mirat i remirat perquè el conill s'esmunyia a la quieta. Calia veure't amb quina majestat desfeies i feies les espirals de la cua de dos rotllos com volent dir: "És aquí, jo el trobaré."

El Jaumet aviat acabava la paciència i volia tirar avant i deia: "*Volant! Estrella! Anem.*" Si tu feies el sord, jo feia l'orni. La caça no es deixa així com així. Tot d'un plegat jo et sentia grinyolar com si anessis a glapir: aquell grinyol teu, únicament teu, em ressona encara en el meu cor de ca d'Eivissa, que és la raça més noble de cans de tota la terra... I després venia el primer glapit i tu i conill sortíeu a la vinya, i de la vinya a l'erm, i de l'erm al bosc i del bosc al cau on jo l'esperava. I portant el conill al Jaumet li deia a la meua manera: "Veus, Jaumet? És la porfídia, que en català vol dir constància, la que heu les coses. Quan l'*Estrella* no volia sortir de la bardissa ja sabia el que es feia."

I digues-me també. Quan cap al tard tornàvem pel camí a casa i nosaltres al davant d'ell, no pas a molta distància, qui li feia distingir d'un tros lluny la gent coneguda de la forastera? Erem nosaltres amb els nostres posats. I si prop de migdia li acomodava fer petar una becaina sota del pi del Moro, qui vetllava sinó nosaltres? Jo ho vaig sentir com el pare li deia: "Sempre que vagis per fora enduu-te el *Volant* i l'*Estrella* que són uns bons companys, fiats, intel·ligents i vigilants."

Fóra cosa de mai parar l'explicar com nosaltres vàrem contribuir a formar aquell jove que semblava destinat a ésser el rei de la comarca.

Prou per avui, *Estrella*, rogeta del meu cor. El teu germà clapejat de roig i blanc que fort t'enyora,

Volant.

És còpia. JORDI ARNAU

Els films evangèlics i l'opinió catòlica

II

Mostra de la manca general d'una opinió ferma i sòlida dels catòlics davant d'aquestes audàcies, sens dubte per defecte de suficient estudi i atenció, n'és la contradicció de *The Universe* amb si mateix, a propòsit del *Rei de Reis*. Els lectors recorden l'extracte que publicàvem (1) d'un article eixit en aquell setmanari londinenc el 16 de desembre 1927. A propòsit del film esmentat i del *Ben-Hur* protestava contra el mercantilisme (rank commercialism) que governa el cinema actualment i contra l'explotació d'assumptes religiosos amb finalitat especulativa. Condemnava a ésser expulsat a cops de tralla el productor de pel·lícules que realitzava les del Nou Testament a base d'escenes sensacionals, narracions retorçades i grans cops de tabal (loud thwacks on the big drum), i pronunciava una frase decisiva: "L'Església pot usar del cinema per finalitats religioses, el cinema no pot usar de l'Església per finalitats merament humanes." Doncs bé, pocs dies després, el 6 de gener d'enguany, publicava el mateix *Universe* un anunci del *Rei de Reis* amb unes ratlles del canonge John Cooney: "Estic molt favorablement impressionat. La producció és completament digna del subjecte"...

Si no una contradicció explícita, almenys un contrast colpidor assenyala en un mateix grup editorial catòlic francès una divergència ben estranya entre el judici severíssim d'*Els Deu Manaments* de Cecil B. de Mille aparegut a l'*Almanach Catholique Français* pour 1926 (Bloud et Gay) i l'elogi entusiasta de *La Vie Catholique* al *Rei de Reis*, del mateix Cecil B. de Mille, al número del 10 de desembre últim. El redactor de la rubrica "La vie artistique", que signa J. D., no haurà llegit tal volta l'escrit de Charles Pichon a l'*Almanac* susdit on prevé els catòlics francesos per la invasió dels films protestants esmentant com a exemple el cas dels *Deu Manaments*, "injecció a fortes dosis d'esperit protestant americà, pagant-la al preu del dòlar", on es predica un "Déu ombrívol", un Déu moloquitzat, en realitat "un Déu protestant"? (2). I no haurà pensat amb el perill, la probabilitat versemblant que Jesucrist, tractat pel mateix Cecil B. de Mille, resulti igualment un Jesús protestant, molt difícil de transformar en el Jesús veritable, malgrat la col·laboració amantent del Comitè Catòlic del Cinema?

En efecte, el Comitè Catòlic del Cinema va intervenir en la pel·lícula *El Rei de Reis*, arrançant-ne una nova versió, i és a aquesta "versió establerta en col·laboració amb el C. C. C." que es refereix l'esmentat article de *La Vie Catholique*. Segons explica *Dossiers du Cinema* (3), "el Teatre dels Champs-Élysées que projectava aquell film, va pregar al susdit comitè, que corregís alguns errors històrics que havien rel·liscat en el seu muntatge i titulació".

Que els lectors tinguin ben present la nostra crítica de la descripció autoritzada per la societat arrendatària d'*El Rei de Reis* per Espanya, l'examen d'aquell garbuix monstruós de textos i escenes evangèliques,

invencions, novel·les, barreges, falsedats i greus omissions intencionades, tot el qual dona al Crist d'aquesta pel·lícula un caràcter apòcrif i gens admissible (4). Que vegin, doncs, si poden explicar-se aquest elogi aparegut damunt l'excel·lent confrare parisenc i reproduït a la revista tècnica catòlica també esmentada:

"El film és el més bell, el més poderós que s'hagi extret fins ara de l'Evangeli, perquè tot és o bé tret o bé inspirat en el text sagrat, i res — felicitem els autors — no recorda llegendes ni apòcrifs... Felicitem, doncs, a la societat propietària de l'exclusiva. Ha comprès que la col·laboració, benèvola, del C. C. C. era indispensable per a la *mise au point* d'aquest assumpte. Cal felicitar també el Comitè per aquesta prova que acaba de donar del seu sentit pràctic, de la seva competència, i de les seves bones disposicions envers els editors."

"Com a consagració oficial d'aquesta col·laboració", el C. C. C. organitzà una "presentació estrictament privada" del film de Cecil B. de Mille, donada al Teatre del Vieux-Colombier, convidant-hi els Rectors de les Parròquies de París i les Notabilitats Catòliques. *Dossiers du Cinema* dona el nom de les personalitats que hi assistiren (el Rector de la Magdalena, un representant del general Castelnau, els PP du Passage, Jalabert, etc. MM. Francisque Gay, director de *La Vie Catholique*, Marc Sangnier, René Bazin, Henri Lavedan, M. Léon Berteaux, director de *La Croix*, etc.). En realitat no diu si totes aquestes persones aplaudiren sense fer objeccions o reserves.

No deixa d'ésser significatiu que al número següent, *Dossiers du Cinema* (5) va dedicar a *El Rei de Reis* una de les seves breus crítiques de films (fetes amb criteri laxa i tolerant, redactades, però, amb finalitat pràctica per a ús i orientació dels directors de sales o patronats catòlics). Deia així textualment: "La versió presentada en segon lloc al teatre dels Champs-Élysées, de París, establerta en col·laboració amb el C. C. C. *pour les milieux pas trop sévères* — T — [*Transeat, passi*]. Amb supressió de les nuditats — P — [utilitzable per als patronats catòlics]."

És a dir, doncs, que la col·laboració del C. C. C. no ha arribat fins a suprimir les nuditats, i ha deixat de tal manera el film que se'l judica passable en els medis no massa severos! En què haurà consistit, doncs, aquesta col·laboració? El número 4 dels *Dossiers* (desembre) diu que es tractava "de corregir alguns errors històrics rel·liscats en el muntatge i la titulació". Però el N.º 5 de la mateixa revista, eixit pel gener, consigna encara l'existència d'errors històrics! Diu així, referint-se a *El Rei de Reis*: "No respecta pas sempre la veritat històrica. Fon sovint en una sola, escenes d'èpoques diverses. Col·loca, durant tot el procés, Caifàs en peu prop de Pilat seient. Fa, al principi, de Maria Magdalena, l'amistançada de Judas." Més avall torna dir que "el film pren algunes llibertats amb la història evangèlica". I, doncs, de què ha servit la col·laboració del C. C. C.?

(1) CATALUNYA SOCIAL, núm. 369, 23 juny.

(2) *Almanach* citat, pàg. 267 i 268.

(3) Núm. 4, desembre 1927, pàg. 175.

(4) CATALUNYA SOCIAL. *El garbuix evangèlic de Cecil B. de Mille*. Núms. 364, 365 i 366. *El Crist que s'esfuma*. Número 367.

(5) Janvier 1928.

I si *Dossiers du Cinema* reconeix que el film passa per sobre de la veritat evangèlica, com s'explica que *La Vie Catholique* digui que "tot està extret o inspirat en el text sagrat"? Ho enteneu, lectors? Jo no.

Però encara menys entendreu, encara menys entenc jo, l'actitud referent a ço que és, per unanimitat confessada dels seus propis amics — el punt negre d'aquest film: el pròleg. "Fem una reserva, diu *La Vie Catholique*, per la intriga romàntica que serveix de pròleg — que caldrà suprimir en els patronats i les entitats socials — i per l'explicació donada del caràcter de Judas, ambició més que avariciós." "No podem projectar-lo en nostres sales catòliques — diu *Dossiers du Cinema* — sense haver tret el pròleg en colors, l'arribada de Maria Magdalena vora de Nostre Senyor, almenys en part, i alguns primers plans de l'escena de la dona adúltera." I, doncs, la col·laboració del C. C. C. no va suprimir les falsedats novel·lesques ni les nuditats? "Encara que el film es prengui algunes llibertats amb la història evangèlica, no podríem fer sinó recomanar-lo, si no fossin les nuditats", conclou, benèvol, *Dossiers*, i afegeix de seguida l'avís d'eliminar, en els patronats, el pròleg en colors, etc. Així, doncs, per al gran públic, falsedats històriques i nuditats. Per als infants i famílies dels centres socials, les nuditats no, però les falsificacions de la història evangèlica, sí!... I el C. C. C. ha respectat aquest pròleg en colors i la intriga romàntica de la Magdalena i Judas, i ha admès les nuditats destinades al gran públic? I *Dossiers*, revista catòlica, sabedora que no es pot cercar dignitat ni eficàcia fora del respecte pur a la veritat evangèlica, recomana el film sacrificant la veneració dels textos sagrats a la suggestió enlluernadora de la fantasia cinematogràfica? No ho sabem entendre.

* * *

En terres d'Espanya la propaganda comercial d'*El Rei de Reis* ha especulat a base d'una lletra subscripta per un eminent prelat del Nord, que no s'han descuidat de fer circular en els indrets i medis on una recomanació — si és que verament ho és — partint de tan alt lloc havia de tenir certera eficàcia. La carta de la qual hem vist, publicada per la mateixa empresa, una còpia fotogràfica, diu així:

... — Febrero — 11/28

A la Sociedad Anónima [aquí el nom de l'empresa]

"He visto la película "El Rey de Reyes", verdaderamente espléndida y notable. Claro está que no hay artista ni le habrá nunca en la tierra, aunque utilice todos los recursos que invente el progreso futuro humano que pueda dar idea remota de lo que es divino. Se trata de lo que es *inefable* y por consiguiendo el arte y la técnica estarán siempre en un plano muy inferior al asunto.

"Pero teniendo en cuenta estas circunstancias y corregidos algunos detalles del *prólogo*, confieso a Vd. que la película "El Rey de Reyes" es lo mejor que he visto de tales espectáculos."

Les dues paraules subratllades, ho són a l'original. El tercer i últim paràgraf, dues ratlles i mitja, autoritza els eclesiàstics perquè puguin veure la pel·lícula en dies determinats i sessions especials.

Com poden apreciar els lectors mateixos, es tracta d'una simple lletra de cortesia, exquisidament correcta, i escrita, segons es dedueix, després d'una visió d'obsequi. No estant en antecedents sobre qui era l'autor del film, sobre quines pel·lícules havia produït abans i com havien estat judicades en alguns nuclis d'opinió catòlica, no tenint esment que un comitè catòlic francès hi havia intervingut amb no massa pròdigs resultats, i sobretot, no veient ni atenent sinó que el Protagonista d'aquesta magna obra cinematogràfica amb tanta pompa executada és Jesús, suposant tal volta que el cinema es rendeix per fi als peus de Jesús, sense maliciar la possibilitat contrària, no gosant regatejar la visió plàstica de Crist a la massa addicta al cinema, a aquest enorme "públic en vies de paganització" (6), sense tenir, en resum, altre motiu la lletra, per part de qui amb tota la bona fe l'escriu, que el de correspondre amb quatre mots falaguers de compliment a la gentilesa, autèntica o aparent, d'una sessió hàbilment preparada, no és estrany que no revesteixi aquest escrit el caràcter de les qualificacions madures i documentades que condicionen una formal aprovació eclesiàstica.

Es tracta, tot justament, d'un dels prelats espanyols que amb més empena han treballat per a la difusió de la Sagrada Escriptura, el nom del qual honora i encapçala la més digna i excel·lent edició completa de la versió castellana Torres Amat, de caràcter popular, i seguríssims estem de la indignació amb què veurà l'abús que s'ha fet de la seva lletra, ostentant-la, com a element de reclam, fent-la onejar en bandera per a cobrir i fer passar avariada mercaderia. Estem segurs dels seus sentiments de justíssim disgust i de protesta, quan s'assabenti que gosa inserir la seva lletra en frontispici, amb reproducció fotogràfica àdhuc de l'escut d'armes episcopal, l'opuscle intolerable dels senyors Bistagne i Bayon, prologat per "Alma", que és tot ell, de cap a peus, un garbuix d'heretgies, de violacions i barreges dels textos evangèlics, un atemptat al respecte i fidelitat que a la Sagrada Escriptura són estrictament deguts, una negació d'essencials veritats cristianes, opuscle que termina, per a més sarcasme, en anunci desvergonyit de pel·lícules i novel·les de títols eròtics i passionals.

R. RUCABADO

(6) Frase de la *Revue des Lectures*. Vegi's el nostre article anterior.

Espurnes

L'Institut d'Investigació Social i Religiosa de Nova York (protestant), diu que hi ha als Estats Units DEU MIL comunitats rurals sense esglésies i TRENTA MIL més amb solament "cacos" d'església, però sense pastor, que equival a dir que no tenen església.

Tornem a preguntar: si hi ha tant a fer als Estats Units, per què cerquen altres països on hi ha esglésies i sacerdots que instrueixen convenientment als creients?

Es que la missió dels protestants, sectaris, és fer la feina del dimoni. Anar a destorbar allà on no els demanen ni els necessiten.

La mort d'un apòstol

II

Aquest gran poder d'atracció que tenia el P. Montané, com no en recordo d'altre, que tant captivava i que us deixava encisats ja des de la primera vegada de tractar-lo, li venia del cor.

Home d'imaginació càlida, tenia un cor que a la més petita guspira de correspondència tot seguit s'arborava d'entusiasme, d'un entusiasme que a tot-hom deixava entusiasmats com m'hi deixà a mi.

Aquest seu cor era tan gran, que a dintre d'ell hi tenien estada tots els grans amors, des de l'amor a Déu fins a l'amor a les flors i als ocells, però tenia en lloc preferent l'amor a la seva Pàtria nadiua i adoptiva i en conseqüència gran devoció al Sant Crist de Balaguer i a la Mare de Déu del Tura.

El Sr. Montané era tot naturalitat i franquesa i quan transitava pel carrer, lluny de fer-ho amb aquella *pose* que imposa, d'aquells que els sembla que el misticisme consisteix a no esguardar ningú i a no deixar-se veure el blanc dels ulls, ell esguardava tot-hom i escometia els amics amb aquell seu somriure característic, que tant contrastava amb aquella fesomia de malcarat. Era un vertader amic; sempre enaltia i mai no rebaixava els seus amics i capaç de fer qualsevol favor sempre que pogués.

Es veu que ell entenia el que deia el cèlebre Pare Llanas: *el cap dret i el cor net*. Per això, lluny d'imitar-lo, combatia el misticisme de *pose* i deia que un capellà massa escrupolós no servia per Rector, com realment és així.

La seva lectura preferida era la del "Kempis", perquè deia que era son conhort, i la seva afició predilecta la cura del seu petit jardí, perquè deia que era son divertiment, a la fruïció del qual esmerçava les poques hores que tenia de lleure, que per cert eren ben poques.

I tan poques, perquè lliurat de cos i ànima a l'exercici del que constituïa l'emblema de la seva institució, es passava la vida entre la Pietat i les Lletres, excel·lint tant en l'una cosa com en les altres.

L'haver establert, com a Professor d'anglès, una pràctica innovació per a facilitar l'estudi de la Llengua, li merescué una entusiàstica felicitació del Monarca regnant en visitar-li la classe.

L'haver introduït, com a Professor d'agricultura, les excursions agrícoles de darrers de curs per a fer més comprensible l'assignatura, l'haver fet aquella joliua i pràctica Exposició Agrícola-Escolar que tant d'èxit tingué i el Museu Agrícola amb tantes menes de plantes, llavors i fustes i l'haver fundat la conferència nocturna per a ensenyament de pagesos adults, el fan creditor de l'agraïment que amb ell hem de servir, tots els qui entenem que l'Art del pagès és dels que més moralitza, ennobleix i dignifica.

Durant la seva vida ensenyà anglès, francès, Agricultura, Retòrica i no sé quantes assignatures més, i si n'hi esmerçà, Déu meu, de temps en l'ensenyament! Ara darrerament em parlava que entre les classes que tenia obligatòries i les que feia voluntàriament passava vuit hores diàries fent classe, cosa per cert, que jo, veient-lo aixafat com el veia, vaig haver-l'hi de récriminar, i sabeu què em contestà? que si no ho

fes així mai no tindria cap diner, i sabeu per què els volia els diners? doncs per a fer-ne caritat als pobres, perquè ell si hagués estat ric s'hauria fet pobre per a donar-ho tot als pobres, a imitació de Sant Francesc.

Perquè el Pare Montané era com una mena de pare dels pobres, dels desvalguts, dels desamparats i de tots els que sofreixen i en l'exercici de la Pietat amb aquests esmerçava tot el temps que li deixava lliure l'exercici de les Lletres fins a l'extrem d'haver deixat temps ha l'exercici del passeig quotidià per a dedicar més temps a l'exercici de la pietat.

I aquest exercici el portà a la pràctica de les obres de misericòrdia, que llevat de la d'enterrar morts, crec que les havia practicat totes, perquè si no sé que hagués enterrat mai cap mort, sé que havia ajudat a pujar al patíbul a algun pobre sentenciat a mort i que havia anat a confessar a la presó al tristament cèlebre Rull els darrers dies de la seva vida.

I això m'ho explicà una de les darreres vegades que em vingué a veure, dient-me que estava convençut de la innocència d'En Rull del crim que se li imputava, però que es volia una víctima i aquesta víctima hagué d'ésser ell.

Per això — afegí — el mataren mig d'amagat, com qui se'n dona vergonya, tan d'amagat, que ni jo, que tan sovint l'anava a veure, en sabia res i no me'n vaig informar fins al matí mateix de l'execució, que creient-lo viu tornava a veure'l, quan obiro amb indignació la bandera negra onejant al cim de la presó i en entrar-hi, em trobo al pati amb unes cares tan compungides que semblava pròpiament com si haguessin comès un crim.

I a propòsit de l'enquesta de la pena de mort faig pública la nova, perquè jo d'aquesta pena inhumana, en sóc tan acèrrim enemic que no solament voldria que l'abolissin els Tribunals de Justícia sinó que comencessin per a abolir-la els criminals, perquè així seria la millor manera d'abolir-la radicalment i per sempre.

* * *

El P. Montané, portat per son gran zel apostòlic, provà de servir de mitjancer entre els rics i els pobres. Per això, començà per anar, com aquell que diu, a captar de porta en porta demanant caritat. Demanava caritat als rics per a poder-ne fer als pobres.

Innocent! més que innocent! devia pensar que en trucant ell, totes les portes se li obririen de bat a bat i tinc entès que en trobà alguna que no s'obrí i que com qualsevol pobre miserable també s'hagué de sentir l'obligat *Déu vos empari* o el trist *No podem* per a treure-se'l del davant.

I és clar, que molts d'aquests rics que viuen amb aquest insolent i insultant luxe i ostentació no poden pas permetre's el luxe de fer caritat, perquè Déu mana als rics que donin les sobres als pobres i a aquells, vivint com viuen, mai no els sobra res, molt al revés que per a satisfer les seves aspiracions, pobres rics, encara els en manquen.

Però suposo que el P. Montané aviat se'n degué convèncer que, ordinàriament i a proporció, no són

pas els més rics els que fan més caritat als pobres, perquè prefereixen més fer-ne als rics. Per això es dona el cas paradoxal que molts d'aquests que si se'ls passa una llista per a recollir cabals amb destí a regalar un palau a un poderós s'hi subscriuran per cinc mil duros d'un pic, quan es tracta d'arbitrar-ne per a socórrer la necessitat d'un miserable no els podreu arrencar ni cinc cèntims miserables.

I si alguna vegada en fan als pobres, cosa que també sol succeir de tant en tant, la fan a so de bombo i platets perquè se'n parli.

Però jo parlo ara de la caritat i no de la filantropia, que encara que semblin dues coses iguals són molt diferents, perquè mentre l'una es fa per amor o compassió, l'altra només es fa com una de tantes satisfaccions de la vanitat.

* * *

Quins són a proporció els que fan més caritat, ben clarament ho vaig acabar de veure la vigília de la Mare de Déu del Tura de l'any passat sense moure'm de casa.

M'estava darrera dels vidres llegint, quan en alçar la vista del llibre, oïro de lluny la silueta del meu íntim amic que em venia a veure. M'era tan agradosa aquesta visita, que vaig fer com feia sempre que el veia venir, estintolar-me al balcó esperant-lo.

Al moment que anava per a entrar a la porta forana, passava en direcció contrària un subjecte de la classe mitja que el cridà.

—Escolti, P. Montané: demà és la Festa Major i ja que un hom, com és natural, la celebra, voldria fer-la celebrar també a algun pobre — sento que li diu, cap d'ells no em veia pas a mi. — No en tindria pas cap, vostè, d'aquests vergonyants que es trobi en necessitat?

—Tants que vulgui, el que em manca són diners per a poder-los auxiliar, que de pobres en tinc prou.

I veig que l'altre, aguaita a cada costat com qui no vol ésser vist, espera que hagin passat uns viants que travessaven el carrer en aquell moment, es fica la mà a l'infern del gec, es treu la cartera, encaixa amb el meu entranyable amic i se n'acomia amb aquestes paraules:

—Per ara tingui això, vostè mateix reparteixi-ho com vulgui, demà ja li n'enviaré més.

I només que el va haver deixat, aquest subjecte que sempre més he venerat, veig pujar el P. Montané amb el seu bastó, més content que unes pasqües, amb una mà closa.

—Vaja que conec que ja has fet carrera avui — vaig dir-li en broma.

I descloent la mà, m'ensenya un bitllet de cinquanta pessetes, bo i dient-me:

—Mira què he caçat! — i afegeix. — Saps qui me l'ha donat?

—I tant, si ho he vist.

—I fa que no ho hauries dit mai?

—Ben cert que no.

—Doncs sàpigues que això m'ho fa tot sovint, particularment en vigílies d'alguna festa assenyalada i ja em té dit que sempre que sàpiga alguna necessitat i no tingui diners per socórrer-la que l'hi digui, així és que quan em trobo en aquest cas, vaig amb ell i jo als pobres ja els dic que no sóc pas jo qui els faig la caritat; però com que em té prohibit, que en

repartir el que ell em dona, reveli el seu nom, això sí que és caritat cristiana, perquè ni l'un sap a qui la dona ni l'altre de qui la rep, que és com dir el que diu l'Evangeli: *que no sàpiga la teva mà esquerra el que fa la dreta*.

I dit això se n'entornà, per anar a fer contents a alguns, perquè ja tenia pensat com ho distribuïria.

I baixà l'escala, més content que un gínjol, pensant que podria fer celebrar a alguns pobres les Festes del Tura mercès a son caritatiu donant.

I a mi em semblava que veia somriure, amb l'alegre somris d'agraïment a algú, com un dia que tornant de passeig amb el P. Montané, vàrem trobar una pobra dona vella, que encaixà amb ell i després d'aquella encaixada es trobà amb un duro al pla de la mà.

LL. TORRAS I NATÓ

Un prec interessant

Amb motiu de la recent peregrinació catalana a Lourdes, verament extraordinària pel nombre de peregrins i de malalts, i pel fervor de tots, es donà als peregrins la següent instrucció, digna d'aplaudiment:

"Hom prega als peregrins que no comprin en els establiments de Lourdes que són oberts en diumenge.

Cal tenir ben present aquesta recomanació per tal de no donar lloc que peregrins d'altres països formin dels catalans un concepte poc favorable.

Aquesta recomanació ja no caldria fer-la si no fos que Lourdes ofereix tots els dies el mateix aspecte, i de no recordar-ho expressament hi ha el perill de no complir-la."

Aquesta recomanació, direm per la nostra part, no caldria fer-la, ni per allí ni per aquí, si els catòlics tinguessin consciència plena dels seus deures i un poc més de zel per la glòria de Déu.

Però, ara per ara, cal fer aquesta recomanació i repetir-la sovint, perquè són molts els catòlics que compren en dies festius sense cap necessitat que els excusi o atenuï la falta, que pot arribar a ser greu...

Si no hi parem compte, no passarem molts d'anys sense que les principals festivitats es profanin per tothom i les grans diades religioses es celebrin com en terreny d'infidels.

Acaba de sortir

Les meves amigues les roses

Novel·la per

J. Civera i Sormani

Preu: 3 Pessetes

Es ven a totes les llibreries

L'actitud de "La Nau"

La Nau se'ns havia promès als catalans com un diari informatiu de la nit, que prou falta feia a Barcelona.

És clar que ja partíem del principi que, tenint-ne la direcció En Rovira i Virgili, *La Nau* no havia d'ésser un d'aquests rotatius estúpids, el sol comès dels quals sembla reduït a portaveu dels morts i on es llegeixen tota mena de nicieses pel sol fet dels deures d'informació. Sempre havíem estat convençuts que mai una publicació d'En Rovira no havia de convertir-se solament en *prensa de negoci*, deixant de banda la significació de les idees.

Però tot i essent així, no és cert que, sobretot en el moment actual i tractant-se d'un diari de la nit que mancava a Barcelona, podia perfectament convertir-se en un diari per a tots els catalans sense necessitat d'enfondir divisions existents entre ells? Així el diari podia tenir un admirable camp d'actuació en el món de les idees i cap necessitat tenia de baixar a la categoria ínfima de diari de negoci i no més.

Així Barcelona rebé *La Nau*. I aquesta, a veles obertes, primer féu un camí potser no definitiu, però sí ben remarcable. Més tard, però, es veié ja que la informació no responia al que s'havia promès; que les seccions de la terra catalana eren tan poc cultivades que limitaven la seva veu al que l'estisora donava rebentant altres diaris; que el diari, com diu un amic periodista, *es feia materialment sol*, car els solts repetits, els paràgrafs duplicats, la composició deficientíssima i poc escaient, etc., no situaven el diari on havia d'estar situat.

Encara, però, tot això hauria pogut passar si no hagués aparegut de seguida el matis francament esquerrà, que, matis primer, es convertí ben aviat en coloració ben franca i neta de gradacions. La secció primera del diari, encarregada primer a redactors de tota ideologia, ha quedat propietat d'un senyor Guansé, jove tarragoní qui, parlant de la seva traducció de *Manon Lescaut* deia suara: "Em cal confessar, però, que abans d'empendre la meua traducció, no em vaig deturar a pensar si en el llibre hi havia alguna cosa heterodoxa o si hi havia algun petit passatge més o menys llibertí", donant així una nota d'esnobisme *avençat*, de progressisme esparterista; altra secció, l'encarregada al director senyor Rovira i Virgili, s'entreté a barrejar conceptes sobre els termes de llibertat, amb una filosofia casolana i a base d'ignorar la distinció entre llibertat psicològica i llibertat moral, clau del problema que suara preocupava a dit escriptor, i clau que ja tingueren en la seva mà els escolàstics fa centenars d'anys. Tot això amanit amb contes escaients per a certs paladars estragats, amb algun article d'ocasió... constitueix *La Nau*, edició nocturna, pel seu tarannà, de *La Publicitat*, bé que sense el fre relatiu que certs catòlics que poden influir en la segona no poden de cap manera imposar a la primera.

I així navega aquesta *Nau* a veles desplegades per l'oceà d'aigües tèrboles de l'anticatolicisme; i així és com molts catalans bons catòlics contribueixen al seu relatiu èxit, com en altre temps ho feren amb

La Publicitat, sense fer-se gaire càrrec de les conseqüències que suara estem tocant en la joventut de Catalunya.

Perquè és un fet real i ben positiu que, en viles de certa cultura dins la nostra terra, aquest aplec d'homes escriptors d'un i d'altre diari, han esdevingut els homes populars entre el jovent, i els seus llibres passen de mà en mà emmetzinant manta consciència (entengui's bé que parlem del punt de mira catòlic). Ells poden tenir l'orgull de l'èxit, no cal negar-ho. És el que diu En Guansé en parlar de l'obra de l'Abat Prevost, "segons em diuen alguns llibreters amics és un dels llibres d'enguany que ha tingut més èxit"...; però creiem que als catòlics no els pot pas succeir el mateix, doncs aquest èxit de llibres com la traducció de *Manon Lescaut*, obra plena de crueses i desvergonyiments, no pot pas envanir-los.

En què quedem, doncs? Si aquest agrupament d'escriptors esquerrans (passi el mot) creu que en realitat la traducció de llibres d'un romanticisme com el del *Werther*, d'un rabiós anticatolicisme, com el *Càndid*, o d'un llefiscós fons moral com *Manon Lescaut*, poden constituir elements per l'educació del nostre poble; si ells creuen, com diu En Guansé, que l'obra d'En Soldevila, per exemple, amb el seu escepticisme i la seva ironia, poden ésser puntals del nostre renaixement, no vulguem nosaltres compartir aquesta responsabilitat. Nosaltres, pel contrari, hem estat sempre convençuts que poble que només reneix en idees, escampant-les, però sense preocupar-se de crear valors morals, al contrari, rebaixant-los, és poble decadent. I un esguard un xic lleuger a la història (impropi d'aquest lloc) potser ens mostraria ben palesa la raó d'aquest punt de mira nostre.

Ens cal, doncs, sense atacar a ningú, separar els camps per a no admetre responsabilitats que no ens toquen. La tasca educadora de l'autor d'*El senyoret Lluis*, del traductor de *Càndid* no la compartim pas ni la volem compartir. Si el seu ideal és bastir un poble d'escèptics, de gent amoral, de lectors de novel·les romàntiques i decadents, prou que ho aconseguiran per aquest camí. La tasca negativa sempre ha estat cosa fàcil; i no ens estranya que *Manon* tinguí un èxit de llibreria. El que no és tan fàcil és aixecar esperits, crear valors morals, afermar voluntats. I perquè no tenim quasi res d'això, ens passa el que ens passa com a poble: les idees s'estenen; però els actes no responen a les idees, la qual cosa és el primer senyal inequívoc dels pobles decadents.

Que cadascú tingui la responsabilitat dels seus actes; i en aquesta terra dominada, materialment aclaparada, pels literats a seques, per aquesta gent que maneja un xic la ploma i tradueix tot el que li ve a la mà, la responsabilitat es va afinant cada dia i va marcant ben clarament els camins del fracàs de tot un poble, els camins de la decadència.

Per a rectificar no n'hi ha prou amb ésser literat; cal que aquests, com tot estament social, i més quan aquest estament domina, tinguin consciència clara dels seus deures socials envers el poble que els aguant.

GASTON GERARD

Els homes rígids

L'actual governador de Nova York ha estat elegit candidat per a la presidència de la República. Mr. Smith és catòlic i mantes vegades ha posat de manifest les poques simpaties que li inspira la llei seca. Els protestants, costi el que costi, estan disposats a mantenir íntegra aquesta llei. Els que pertanyen a les sectes protestants sempre s'han distingit per llur rigidesa. Són gent poc flexible. Quan llegeixen i mediten la Bíblia, no passen del Vell Testament. La suavitat i la dolçor de Jesús no els han penetrat encara cor endins. Els protestants tenen molta semblança amb els fariseus. Ells ja saben que la llei seca no es compleix, però es mostren irreductibles amb aquells que pretenen derogar-la. Les estadístiques ens diuen ben clarament que en l'actualitat són molt més nombrosos els que moren alcoholitzats. Aquells als qui plau la beguda, ja coneixen les cases que els serviran alcohol. En sortir dels teatres són molts els que freqüenten determinats bars on serveixen begudes alcohòliques en tasses de te. Com que les begudes es fabriquen clandestinament, els fabricants poden impunement intoxicar el poble. Les begudes falsificades causen grans estralls, però el cas és poder dir que existeix una llei que prohibeix la fabricació de begudes alcohòliques. Els protestants ja estan satisfets amb el manteniment de la llei contra les dites begudes.

De les sectes protestants no sorgirà mai un home dolç i suau com el Pobrió d'Assís. Aquests homes rígids encara no s'han adonat que els llavis de Jesús regalimen mel. No és pas la rigidesa la que mena al camí de la perfecció cristiana. Poseu d'una banda els homes més rígids del protestantisme, i a l'altra banda els homes més purs i més austers que s'han mantingut addictes a l'Església Romana, i veureu com els catòlics estan molt per damunt dels protestants. No sabem que el protestantisme hagi donat a la humanitat una dona forta com Santa Teresa de Jesús i un home tan humà i a la vegada tan sobrenatural com Sant Francesc d'Assís. La rigidesa no és una virtut, sinó un defecte. Un home rígid pot portar moltes nafres dintre de l'ànima. No hem de confondre la rigidesa amb l'austeritat. També són rígids els ninots i a dintre seu no porten sinó una mica de serradures. Avorreixo amb tota l'ànima la rigidesa. Per alguna cosa Déu ens ha posat un cor roent dintre del pit. Si l'Església catòlica no fos veritablement l'esposa mística de Crist i la depositària de les veritats eternes i hagués d'elegir una religió per a satisfer els desigs de la meua ànima, ningú no aconseguiria fer-me penetrar dins la cleda protestant. No solament em produeixen aversió aquelles sectes perquè defensen i propaguen l'error, sinó també perquè llurs membres en l'ordre moral són hipòcrites com els fariseus.

Dissortadament no tots els catòlics són suaus i dolços. Han confós, com els protestants, l'austeritat amb la rigidesa. Un deixeble de Crist no pot fer espetar en els aires el fuet fibllador de la violència. Els agressius i els càustics no són deixebles d'Aquell qui un dia va posar les mans divines damunt la testa impura de la pecadora i li

va teixir, per tal que s'esvaïssin les tenebres que planaven damunt el seu esperit, una túnica de llàgrimes. Un cristià ha de perdonar sempre, baldament mans feridores tornin de nou a fer sagnar el seu pit. Jesús és dolç com una bresca de mel i com el remoreig d'una fontanella. Quan els seus peus divins petjaven la terra impura, i predicava als homes les veritats eternes, no va fer altra cosa que perdonar. En canvi nosaltres, que hem estat fets d'argila i ens convertirem quan es cloquin aquests nostres ulls en un grapat de pols i de cendra, no perdonem quasi mai. Ai d'aquell que s'atreveix a ferir-nos amb l'arma del greuge!

Hi ha deixebles de Jesús i deixebles de Joan. Els primers són humans i suaus i els altres són extremadament rígids. Joan anava vestit amb pèls de camell i amb un cenyidor de pell a la cintura, i menjava llagostes i mel silvestre. Jesús portava una túnica feta de llum. Lluny de nosaltres negar la santedat i les virtuts de Joan. Quan els seus deixebles varen preguntar al dirí Mestre: "Sou vós el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?", Jesús, després de contestar la pregunta que li havien fet, parlà a les turbes de Joan i en féu un gran elogi: "En veritat us dic, no ha sortit d'entre els nats de dona ningú més gran que Joan Baptista". Si Jesús confirmà la santedat de Joan, no serem pas nosaltres qui la posi en dubte. Volem únicament fer constar que els deixebles de Joan eren rígids i que molts d'ells no comprenien la dolçor de Jesús. Joan predicava al poble: "Ve després de mi un més fort que jo; i ni digne sóc de desfer, ajupint-me, la corretja del seu calçat. Jo us he batejat amb aigua, però ell us batejarà amb l'Esperit Sant."

Joan comprenia la grandesa de Jesús, però els seus deixebles s'escandalitzaven si el dirí Mestre alternava amb els pecadors i seia a la taula amb els publicans.

No siguem, doncs, rígids com els deixebles de Joan, sinó suaus com els deixebles de Jesús. Naturalment que tenim el deure de defensar la veritat i d'afressar als extraviats el camí dreturer, però no siguem càustics ni agressius. Amb suavitat aconseguirem més fàcilment que obrin els ulls a la raó aquells que no creuen, que no pas emprant un llenguatge violent.

Siguem veritables deixebles de Jesús. No ens salvarem blasmant els defectes dels nostres germans, sinó procurant esmenar els nostres. No és més pur aquell que blasma la impuresa dels altres, sinó aquell que porta ben encesa dintre el pit la flama de la puresa. Per pecador que sigui un home l'hem de tractar amb caritat. Rabejar-se amb els vençuts o amb els pecadors és impropï de cristians. Si un home segueix camins extraviats, aconseguireu allunyar-lo d'aquests camins a vergassades? La violència no té cap eficàcia.

Un gran orador, recentment mort, digué un dia en un acte públic: "No abandonarem la lluita fins que puguem reposar damunt el cadàver dels nostres enemics." Si nosaltres ens haguéssim trobat a la sala on aquell orador donava la conferència, no hauríem aplaudit aquesta frase llampanant.

La missió d'un deixeble de Crist no consisteix a reposar damunt el cadàver dels enemics, sinó a aconseguir que aquests obrin els ulls a la llum de la veritat i de la raó. El glavi no escau a les mans

d'un cristià. Ens hem de sentir germans fins d'aquells que no senten per nosaltres cap mica d'amor. Estimar els amics, ja ho feien els gentils.

J. CIVERA I SORMANI

Notes volanderes

Els feministes s'han entusiasmat amb l'èxit obtingut per Miss Earhart creuant l'Atlàntic com cap altre aeronauta. El fet és, realment, emocionant. Però cal no perdre de vista que com més i millor volin les dones, més feina tindran els homes a substituir-les. Perquè uns o altres tenen de fer la feina. Sort, encara, que les dones la donin per volar...

Aquell projecte de convertir els advocats en funcionaris públics, ja està mort. Cal, però, vigilar perquè no ressusciti...

La gent es queixa dels preus de la fruita, i tan bé de Déu com n'hi ha aquest any!

Però és inútil. La Junta d'Abastiments prou que treballa per abaratir-la, però inútilment.

Hi ha uns quants tractats que manen i ordenen. I qui no pugui menjar fruita, que s'apanyi.

Hom vol creure que si el benemèrit Institut de Sant Isidre Llaureador s'ho posés al cap, menjariem fruita bona i barata.

Si el poble vegés la mar de fruita que es fa malbé al defora per tal que per dins de la ciutat escassegi i es pagui més, se'n faria creus.

I sembla que no, i tot ajuda a covar socialistes...

Lloyd George es retira del periodisme, on ha guanyat en pocs anys alguns milions, i es reintegra de ple a la política. En un dels seus últims articles — tal volta l'últim, — referint-se a l'actual reacció religiosa d'Anglaterra, acaba parodiant la cèlebre confessió blasfema de Julià l'Apòstata: Has vençut, Galileu!

Com que sortim a centenari per dia, pocs s'han fixat amb el de Leandre Fernández de Moratín, car a Barcelona per haver-ne estat admirador entusiasta i habitant alguns anys. En les lletres castellanques ocupen els seus escrits, principalment dramàtics, lloc molt distingit. El titllen d'afrancesat, i ho fou, però, més que per convenciment, per relativa necessitat. No fou pas un sectari Moratín.

Alguns savis estrangers (sempre són savis estrangers els que anuncien coses estranyes), diuen que l'augment de sorolls que converteix les grans ciutats en un immens mercat de Calaf, acabarà amb el sentit de l'oïda. Poc hi perdiem si ens lliuréssim del terrabastall que armen els autos, de les blasfèmies que retronquen i de les ximpleries que hom ou per eixos carrers de Barrabàs. Sols hi perdrien els sords de conveniència...

A França, el moll de Sant Miquel, davant de *Noire Dame*, ha estat rebatejat, diguem-ho així, per a posar-li el nom de Viviani, aquell estúpid impiadós que abans de morir volia apagar les lluminàries del

cel estrellat i substituir-les per les estrelles de cinc puntes... Els bons veïns del moll de Sant Miquel protestaren d'aquesta barrabassada barrant les portes.

Allí, com a tot arreu on es canvien els noms de les vies ciutadanes per esperit sectari, el millor de tot és seguir anomenant-les com abans i esperar el temps de la *vindicta*, que ja arribarà...

El valor de les persones

Els homes poden classificar-se en dues grans seccions, segons els mòbils que determinen els seus actes.

Els uns es mouen per l'ideal; els altres per les concupiscències. El servidor de l'ideal és un home lliure; el servidor de la concupiscència és un miserable esclau.

Desgraciadament, els cavallers de l'ideal són pocs: la major part dels homes — fins molts que semblen el contrari, — tenen l'ànima d'esclau. Tots porten el seu jou amb folia alegria inconscient.

No els parlen d'empreses de pietat o d'obres socials, o de cultura, o de renovament patriòtic. Menys encara us atreviu a demanar per elles el seu ajut. No comprenen res d'aquestes nobles dolors humanes. Contesten amb un gest d'estúpida incomprensió, arronçant les espatlles i assegurant-se les butxaques.

El més trist és que sovint així es comporten persones que volen ésser cultes i individualment, fins virtuoses. No tenen la més petita noció dels seus deures socials. I és que encara que sembli paradoxal, estan buits d'ideal, i no senten dins el cor la necessitat de realitzar-lo. Aquestes persones són generalment esclaves de la rutina, de les petites comoditats, incapaces del més petit esforç i del més lleu sacrifici.

Viuen tranquils, satisfets de si mateixos els esclaus de les concupiscències. Solament quan les tempestes socials esclaten, i el punyal de l'anarquia els fereix l'honor o el patrimoni, criden, gesticulen, rojos d'ira. I no, no poden cridar. Ells amb la seva apatia, amb el seu egoisme, si no amb el seu mal comportament, són també culpables.

Oh i com sofreixen els lluitadors de l'ideal en trobar a cada pas del seu camí tants d'obstacles, tanta incomprensió i tanta mala fe! Però cal sofrir-ho.

Hi ha moltes maneres d'amidar els homes. La riquesa? La posició social? No, sovint tot això amaga ànimes vils i criminals. Els dits de front? La pietat?.... Aquestes ja són mides de més preu, però encara es presten a l'engany. Hi ha una regla més exacta, infal·lible per conèixer el valor d'una persona: el seu ideal, el grau de sacrifici que és capaç de fer al seu servei.

LLUÍS G. RIUS POLL

Sant Feliu de Llobregat.

"El dogma católico acerca de Dios y sus tres personas" (2.º Curso de Religión), por el P. Francisco Marxuach, de la Compañía de Jesús. — Eugenio Subirana, editor pontificio. — Pneu: 3'50 ptes.

El P. Marxuach ens té ja avesats als seus profunds estudis teològics, desenrotllats amb gran claredat, d'acord amb la forma clàssica escolàstica. Les obres d'aquest il·lustre Pare Jesuïta excel·leixen pel seu rigorisme científic i per la gran precisió de conceptes. En la seva darrera obra, el P. Marxuach exposa mestriolment la doctrina catòlica sobre la naturalesa de Déu, de Jesucrist Déu-Home i de la Trinitat de persones. El mèrit cabdal de l'obra que comentem, és haver sabut condensar en tan poques planes unes matèries tan importants i de tant d'interès. Totes les tesis demostrades per la Sagrada Teologia, són magistralment sintetitzades.

Si en les altres obres, de vegades l'obsessió de l'estil, el feia allunyar una mica de l'exactitud científica, en la seva darrera obra les matèries cabdals són desenrotllades sobriament, deixant de banda les paraules sobrerres que tant plauen als autors d'obres literàries. L'obra del P. Marxuach és un model d'exposició escolàstica. No solament és útil per als sacerdots i els seminaristes, sinó també per a totes aquelles persones il·lustrades que vulguin adquirir coneixements profunds de la nostra religió. La majoria dels seglars no saben un borrall de Sagrada Teologia. No tots hem d'ésser teòlegs, però tenim l'obligació de conèixer les veritats bàsiques de la religió catòlica. Si no hi hagués tanta ignorància en aquesta matèria, no s'escriurien ni es dirien tantes nicieses contra les veritats dogmàtiques. Existeix un desequilibri entre la religió i la ciència. Trobeu homes que excel·leixen en el món científic, que no podrien dialogar sobre les veritats substancials del cristianisme, ni amb un dels infants que assisteixen a les nostres catequesis.

Recomanem, doncs, als nostres lectors l'obra interessantíssima del P. Marxuach, en la qual és exposada mestriolment la doctrina catòlica sobre la naturalesa de Déu.

"El Teosofismo", por Juan Tusquets, Pbro., catedrático de filosofía en el Seminario Conciliar de Barcelona. Prólogo del P. Miguel de Esplagues, O. M. Cap. Versión de Benedicto Torralba. — Eugenio Subirana, editor pontificio.

Quan es va publicar en català aquest estudi admirable de l'il·lustre catedràtic de filosofia del nostre Seminari Dr. Joan Tusquets, vàrem publicar un merescut elogi damunt d'aquestes planes. Vàrem també elogiar el Pròleg de l'eminent caputxí P. Miguel d'Esplagues, que és una síntesi admirable del teosofisme.

Ha estat un veritable encert publicar una traducció castellana d'una obra tan interessant, car no creiem que en aquella llengua existeixi una refutació tan brillant i tan documentada d'unes doctrines que són una morbositat mental.

Els que desconeixen la nostra llengua, podran saber — si ho ignoraven — quina cosa és el teosofisme que pertorba tantes intelligències malaltes.

Creiem que l'obra del Dr. Tusquets obtindrà un gran èxit en els mercats de llengua castellana.

El senyor Torralba ha fet una traducció acuradíssima i excel·lent de la dita obra.

"Dicha ignorada", por Mary Floran. Traducción del francés de F. Villaverde. Colección "Princesa" (novelas escogidas). — Eugenio Subirana, editor. — Pneu: 4 pessetes.

En la col·lecció "Princesa" s'han publicat ja trenta cinc obres i algunes d'elles s'han editat dues i tres vegades, la qual cosa vol dir que plauen al públic al qual van destinades.

Si hi ha tanta de gent que va darrera les novel·les entretingudes, trobem lògic i raonable que els editors solvents, com En Subirana, posin a les mans del públic afectat a aquesta mena de literatura, obres interessants que pugui llegir tothom. Les obres que es publiquen dintre d'aquesta col·lecció, tenen l'avantatge que han estat totes curosament revisades.

"Dicha ignorada" de Mary Floran, és una novel·la de més de dues centes planes que es llegeix amb gust per estar ben dialogada i per contenir descripcions molt bel·les i intrigues de gran interès.

La traducció de F. Villaverde, és molt discreta.

"Mediación de Madre, o la mediación universal como actuación de la maternidad de María", por el P. José M. Bover, S. J. Conferencia pronunciada en la Asamblea Mariana de Covadonga. — Editorial Covadonga. — Preus 1'50 pessetes.

El P. Bover, com és sabut, és autor d'una diversitat d'opuscles marians força interessant. La conferència que va donar en l'Assemblea Mariana de Covadonga, calia que fos publicada. La seva difusió pot fer un gran bé al nostre poble. El P. Bover domina la tècnica teològica, i sense necessitat d'emprar una terminologia enrevessada com fan certs escriptors pedants, furga molt endins. Quan un home es disposa a desenrotllar temes tan pregons, no solament ha de dominar la matèria, sinó que ha de saber estructurar bé el seu treball, car del contrari no té cap eficàcia. El P. Bover ha sabut distribuir bé la matèria i escriure l'obreta en un llenguatge planer, a l'abast de totes les intelligències.

Aquest treball es divideix en tres punts: 1.º — Mediación universal de la Mare de Déu; 2.º — Mediación de la Mare espiritual dels homes en Crist Jesús; 3.º — Mediación universal de la Verge com actuació o funció de la seva dignitat i ofici incomparable de Mare a tota la gran família que Déu Pare té en els cels i en la terra.

Les obres marianes de l'il·lustre jesuïta P. Bover, tenen la virtualitat de fer estimar intensament la Mare de Déu.

Els devots de la Verge Santíssima llegiran amb molt de gust l'opuscle del P. Bover, en el qual és considerada la Mediació universal dintre del sistema de la doctrina revelada i dintre de la teologia mariana.

Per tal d'aconseguir la comprensió d'aquesta veritat teològica, cal llegir l'obra lluminosa del P. Bover que està cridada a prestar un bon servei als predicadors i els fidels que tenen una cultura religiosa.

"La conciencia moral del niño". Estudios teórico-prácticos acerca de su contenido y de su formación, por el Dr. Alberto Bonet, Pbro., profesor auxiliar de la Universidad de Barcelona. Prólogo del Dr. Tomás Carreras y Artau, catedrático. — Eugenio Subirana.

El Dr. Bonet posa de manifest en aquesta obra que és un bon psicòleg. Coneix profundament la psicologia dels infants. La seva obra té un gran interès, perquè és d'observació personal. Ha observat la vida dels infants, i ens conta les seves observacions per a fer-ne encertats i oportuns comentaris.

El Dr. Bonet, ens diu en la introducció, que havia estat alumne del Dr. Carreras Artau, que sap agermanar els punts de vista psicològic i sociològic a l'estrictament metafísic en l'estudi de la ciència de la moral. Un dia parlà, l'esmentat catedràtic, de la consciència moral de l'infant, i aquestes paraules foren pel Dr. Bonet una revelació. Durant dos anys s'havia lliurat a la formació moral dels infants de l'Asil de Sant Joan de Déu. El Dr. Bonet els estimava com un pare. Aprofità l'avinentesa per a conèixer l'ànima dels adolescents i observar detingudament llurs actes espontanis. Des d'aquell moment, diu el Dr. Bonet, l'ànima de l'infant fou per a mi, a més a més d'un objecte estètic i moral, un objecte de ciència. Descobrí com el seu goig estètic i, més encara, la perfecció moral que pogués donar a l'infant, es basaven, molt més del que abans s'imaginava, en la psicologia moral del mateix infant.

L'obra del Dr. Bonet és fruit d'aquelles observacions. Aquestes tenen un gran interès perquè ha sabut posar-se en contacte amb els infants i esguardar llur ànima amb ulls escrutadors.

El primer capítol comença ocupant-se de l'instint moral de l'infant. Es fan, entre altres, observacions molt encertades sobre el sentit de la injustícia i de la justícia i sobre l'instint de la propietat.

En els capítols següents s'ocupa el Dr. Bonet de les lleis fonamentals de la consciència moral de l'infant; de l'estabilització de la seva consciència moral; de la formació de l'obediència; de les relacions del plaer amb l'infant, etc. És interessantíssim el capítol XI sobre la castedat. Sant Alfons de Ligori diu que la impuresa és el vici que porta més ànimes a l'infern. A. Quievreux diu en l'obra *La Pureté et la lutte contre l'impureté*, que el flagell de la nostra època és la impuresa. Per això el Dr. Bonet que estima tan profundament els infants, estudia profundament aquest problema i dona encertades orientacions sobre l'educació de la puresa.

També és molt interessant el capítol XII sobre la consciència religiosa de l'infant. L'educació religiosa té una gran transcendència per a la vida de l'infant. Quan es desvetlla l'instint sexual, si l'esperit no és amarat de llum, cau a l'abisme de la concupiscència.

L'obra del Dr. Bonet haurien de llegir-la i meditar-la tots aquells que han estat en contacte amb els infants. Si el món els perd, nosaltres tenim el deure de salvar-los. Tot el que fem a favor dels infants, de retop ho fem també a favor de la societat.

El Dr. Carreras i Artau ha escrit un pròleg magnífic que posa de manifest la seva erudició i la seva vastíssima cultura.

"L'ofrena matinal" (poesies), per A. Moliné Gendra. — Preu: 3'50 pessetes.

Catalunya és terra de poetes. No tenim grans novel·listes, però tenim i hem tingut grans poetes. El senyor A. Moliné té condicions innegables per a conrear la poesia. En algunes, però, de les seves poesies es nota la influència d'En Maragall. Especialment en la que porta per títol: *Flor de ginesta*. Cal, però, confessar que *L'ofrena matinal* conté poesies ben personals que revelen un fort temperament de poeta. El llenguatge és molt acurat i correcte. Creiem que el senyor Moliné quan perdi l'encongiment que perjudica les obres dels autors novells, i sàpiga manifestar-se espontàniament, deixant de banda la influència d'altres poetes, produirà obres força interessants.

Nosaltres esperem molt d'aquest poeta.

"L'estàtua viva i altres narracions", per Pau Griera i Cruz. Pòrtic de Joan Trias Fàbregas. — Biblioteca Sabadellenca. — Preu: 5 pessetes.

Ja comença de fer goig la "Biblioteca Sabadellenca". El seu director, el nostre bon amic Costa i Deu, pot estar satisfet de l'èxit que han assolit les obres publicades dintre la dita biblioteca. Tant de bo totes les ciutats catalanes imitessin l'exemple i l'esforç del prestigiós periodista Costa i Deu.

Les narracions d'En Pau Griera són força interessants. És un bon observador i un excellent prosista. És un dels escriptors que coneix més profundament els costums i les característiques especials de Sabadell.

En Joan Trias Fàbregas, en el Pòrtic, posa de relleu els trets característics d'En Griera. En Fàbregas diu coses molt interessants i molt justes. Es plany del caciquisme literari. Caldria meditar les seves paraules.

"Euritmia" (poemes), per Pau M. Turull. Pòrtic de Manuel de Montoliu. — Biblioteca Sabadellenca.

La personalitat literària d'En Turull és molt complexa. Ha escrit obres sobre temes tan diversos i oposats, que cal per a reeixir una sòlida cultura. La premsa francesa s'ha ocupat, amb elogi, d'aquest distingit escriptor que no es concreta solament a esguardar les coses que el volten, sinó que sap el que passa més enllà de les nostres teulades.

Ara ens ofereix un llibre de poemes, i ens demostra que a dintre porta un poeta enamorat de la bellesa. El senyor Turull té una sensibilitat molt aguda. Damunt de la seva poesia plana constantment l'harmonia i l'equilibri. Com que és un enamorat de la joventut, sap cantar bellament la joia del viure.

El nostre il·lustre amic Manuel de Montoliu ha escrit un Pòrtic breu, però magnífic. En ell posa de manifest la seva aguda crítica i la seva vastíssima cultura.

CIVERA.

FEITS DE LA SEMANA

L'últim ple de l'Assemblea Nacional ha durat pocs dies i només ha cridat l'atenció pel projecte de Tribunals d'Empar Ciutadà, del qual ja diguérem quelcom. És natural que es deixi per millor temps aquest projecte per la seva transcendència i les temences que suscita, car posa en interdit l'actuació dels tribunals de tota mena. La intenció és bona, però l'actuació podria ésser fatal.

El Govern ha sortit al pas contra la campanya empresa en descrèdit del monopoli dels petroliis, defensant-lo, com és natural. Està bé, però cal que no el perdi mai de vista, perquè els monopolis tendeixen a l'abús per llei de naturalesa.

Encara no refet de la seva malatia, Primo de Rivera, ha desenrotllat una activitat verament extraordinària. Només que per a donar compte de les seves notes polítiques i els seus discursos ocuparíem tota la secció. Ara se n'ha anat a l'Escorial en busca de repòs, però no el trobarà. És tan personal la seva política!

La nota sobresortint de totes les seves notes i els seus discursos és aquesta: el govern que substituirà la Dictadura ha de néixer del si de la U. P. i n'hi ha per temps: I es comprèn: *similia similibus curantur*.

Altrament, l'Assemblea del partit socialista ha tret alguns drapets al sol del seus líders més eixerits partidaris de l'intervencionisme. L'aburgesament del partit socialista és evident, i a això deu la vida relativament esplèndida que frueix. És innegable.

Els socialistes babaus, de bona fe primitiva, se n'escandalitzen i en protesten, infeliços!

Els temps heroics del Socialisme passaren ja, i ara és hora de recollir-ne els fruits.

Que aquests no arriben a totes les llars socialistes?

Que aquesta actuació col·laboradora amb els governs no figura en el programa fonamental del partit?

Què hi farem! Són les inevitables impureses de la realitat...

No cal dir que en el dit Congrés han triomfat els oportunistes. És el seu temps.

Els acords presos pel Govern per tal de regularitzar el curs de la pesseta, han passat quasi inadvertits, essent, com són, d'una importància extraordinària. Pot ben dir-se que constitueixen el primer pas per a l'estabilització del nostre signe monetari. La dictadura ha fet ús, en aquest cas, dels seus poders discrecionals a bastament.

Han començat les vacances estiuenques, i hom s'esvera en pensar que perdrà prompte la col·laboració d'En Primo de Rivera, la de l'A. N. la de la *Gaceta* de Madrid, la dels pocs caps polítics que ens resten, i la dels dos partits polítics que viuen amorosament addictes a la situació.

Com ho farem per omplir aquesta secció?

* * *

La tragèdia ocorreguda en el Parlament iugoslau, de la qual ja suposem assabentats nostres lec-

tors, no ha tingut les greus conseqüències polítiques que s'esperaven. Les notes tràgiques, després de la Gran Guerra, ja no fan cap efecte. Uns moments de nerviosisme, les dimissions de costum, un canvi de posició, i prossegueix la història.

A la Petita Entesa, que estava refent-se aquests dies, la tragèdia l'ha distreta i contrariada bastant. Anem a dir que ja va passant el temps de les Enteses, petites i grosses.

L'afer de Tànger es dona per acabat. A última hora sembla que Portugal s'ha recordat extraoficialment, que també té interessos a Tànger, que és una població de la qual tothom és amo menys l'amo veritable...

Encara ressonen els aplaudiments mundials a Poincaré per l'èxit de l'estabilització del franc. El partit socialista hi contribuï amb els seus vots i... amb alguna insidia.

Quan més madura estava la discussió i més compromès l'èxit, se'ls ocorregué als diputats socialistes presentar una esmena al projecte demanant que es destinessin dos mil milions de francs a crèdits agrícoles i cases barates. Un absurd en tals circumstàncies, i un despropòsit. Però el cas era fer-se un escambell polític simpàtic al proletariat i posar, subreptíciament, destorbs al gran projecte de Poincaré. Però s'han passat de llestos aquest camí els socialistes francesos i se'ls ha vist el llautó, com sol dir-se.

Poincaré ha refermat la seva posició i la del gabinet en un altre gran discurs. Ha exigint en ell una situació parlamentària forta, un bon tracte als alsacians i lorenesos i... la continuació de les lleis laïcistes. Això últim és indigne d'un home de talent i d'un patriota com Poincaré. Com arriba a encegar el sectarisme maçònic!

Algun lector estranyarà, sens dubte, que quasi no parlem mai de Mèxic. Ja es pot suposar per quina raó. Ara, però, veiem que s'ha deixat publicar la raonada protesta de la Cambra de Diputats de la República de l'Uruguay contra la persecució de què són víctimes els nostres germans d'aquella república.

Per fi s'ha resolt la crisi germànica. El nou gabinet està constituït pels representants cabdals de tots els partits. Una olla... Els socialistes han pres la part del lleó i la nostra gent, per les seves divisions, la part que no han volgut els altres. Mals vents corren a Germània per a la nostra causa i la causa de la civilització. Allí hi falta un altre Kulturkampf...

La victòria dels exèrcits del Sud de Xina va normalitzant la vida de l'ex-imperi fins el punt que Anglaterra i el Japó ja comencen a reduir forces. La troca, però, encara costarà de descabdellar.

Torna a parlar-se d'una pròxima pau a Mèxic. Les últimes grans victòries de què parla la premsa ianqui obtingudes pels ciutadans catòlics no deuen ésser alienes a aquesta actitud pacifista del govern de Calles, que, per cert, té els dies comptats degut al triomf d'Oregon per a president d'aquella república. Molts tenen por que aquest farà bo a Calles.

De totes maneres fins al fet de la pau, quin Calvari encara! — J.

Noticiari

Espanya

El Sindicat Agrícola Catòlic de Villalon (Valladolid), té prop de cent mil duros prestats als pagesos a mòdic interès i amb les més grans facilitats. Té fàbrica de farina, Caixa d'Estalvis, Socorsos Mutus, Banc Agrícola, etc., etc. Ha fet mai res semblant a això el Socialisme cridaner?

—L'Assemblea de Sindicats Agrícoles Catòlics de Galícia, celebrada recentment a La Coruña, ha posat en evidència la bona situació d'aquest grandios orga-nisme social en dita regió.

Un dels acords presos per unanimitat és demanar al Govern que els nostres Sindicats tinguin la deguda representació en la Junta Nacional del Crèdit Agrícola. Res més just.

—En l'Exposició del Progrés Social que acaba d'obrir-se a París, el nostre país és qui té la instal·lació més interessant. *Rara avis!*

—Per iniciativa del nostre il·lustre amic don Severi Aznar, catedràtic de Sociologia de la U. C., acaba de constituir-se la "Societat per l'estudi científic dels problemes de la població", de la qual formen part, entre altres savis sociòlegs, els Pares jesuïtes Laburu i Castro. Si volen estudiar la nostra població, ja tenen feina per temps...

—La Federació de Sindicats Agrícoles Catòlics de Còria (Càceres), ha rebut del Crèdit Nacional Agrícola un préstec de seixanta mil duros per a donar impuls al desenrotllament econòmic dels dits sindicats.

—Per R. D. s'han creat Delegacions regionals del Servei del Crèdit Agrícola a Castella Vella, València, Aragó, Catalunya i Andalusia. Més endavant se'n crearan en altres regions. Nosaltres que creïem per sempre més abolides les regions!

—Ha tingut lloc a Oviedo una Assemblea de propagandistes catòlics en la qual va proposar-se la formació adequada dels joves que vulguin dedicar-se a la propaganda catòlica-social. Verament fa falta.

—La Secció Social-Jurídica de la prestigiosa "Unió Professional de Dependents i Empleats de Comerç" recorda ço que hi ha establert i està regint respecte a les vacances d'estiu per a tots els que vénen compresos en dites qualificacions, oferint els seus serveis per a fer-ho complir degudament.

—Els elements mercantils de Madrid treballen perquè sigui resolta favorablement la qüestió dels llogaters industrials, que justament els preocupa.

—El benemèrit Institut Agrícola Català de Sant Isidre Llauredor ha tractat en la seva última reunió de la crema de boscos i dels mitjans d'evitar-la.

Amb tots els deguts respectes hem de manifestar que aquest afer de salut pública —la conservació dels boscos— demana quelcom més que una gestió aïllada i com a cosa protocol·lària. És un afer greu que reclama una forta i constant actuació i solament l'I. A. C. pot portar-la a cap satisfactòriament.

Estranger

El govern turc ho ha emprès a la valenta allò de l'europeïtzació. La Comissió parlamentària encarregada de la reforma religiosa (es veu que ara el parlamentarisme serveix per a tot), proposa substituir per la llengua turca l'aràbiga en les cerimònies litúrgiques. També ha acordat establir-hi el cant.

—La recristianització de Portugal avança per tots cantons, a Déu gràcies.

Acaba de celebrar-se a Braga un gran Congrés Litúrgic amb assistència de tota la Prelacia portuguesa, havent-lo presidit el Legat Pontifici. S'esperen abundosos fruits d'aquest Congrés.

—La Universitat de Munic, en vista de l'excel·lència dels estudis que es donen als Col·legis que els Pares Jesuïtes tenen establerts a Espanya, a l'Argentina i a Colòmbia, ha acordat admetre sense més garanties els alumnes que han cursat en dits establiments, encara que no tinguin ni el títol de Batxiller.

—L'ampliació del vot femení a Anglaterra porta a les urnes electorals cinc milions de dones més.

—Diuen de Chicago que ha començat a regir altra volta l'antiga llei anomenada *Curfew* que obligava tots els ciutadans a tancar-se a casa seva, apagar els llums i a fer silenci, des d'una hora determinada. Ara s'ha fixat la de la una de la matinada. L'aplicació d'aquesta llei dona lloc a diaris conflictes perquè a la policia sembla que li ve de gust. Hi ha nits que es lliuren veritables batalles entre la policia i els noctàmbuls.

—El Senat francès ha ajornat novament la discussió del projecte sobre el vot femení.

A França no se sent cap entusiasme per aquesta mena de feminisme polític. Els francesos no el senten.

—La crisi de la natalitat preocupa seriosament a Bèlgica. Les regions de sang francesa es debiliten ràpidament, però també les flamenques s'han contaminat del que ja podríem anomenar "mal del segle".

—El govern del Soviets ha tingut una altra pensada per a poder perseguir *legalment* la clerecia catòlica. Ha ordenat als Sacerdots que acceptin les lleis bolxevistes per monstruoses que siguin; els ha prohibit comunicar amb Roma si no és per conducte dels Soviets i a deslligar-se de l'obediència canònica als Bisbes. Els càstigs, pels qui es neguin a complir tan neronianes disposicions, equivaldran al martiri. No es perdi de vista que això és l'última paraula del progrés anticristià que alguns "intellectuals" preconitzen.

A Rússia torna a córrer la sang...

—A França ha estat destituït de la seva càtedra el professor Jean Pons per les seves ensenyances comunistes. Si això es fes aquí, què dirien els intel·lectuals?

—Els estudiants catòlics alemanys s'han reunit amb els obrers dels Sindicats catòlics, a Duisburg, per tal de fer-se càrrec de les seves necessitats i les seves queixes, i facilitar així la pau social pels camins cristians.

Aquest número ha passat per la censura governativa

CATECISME

DE LES GLÒRIES
DE MARIA SANTÍSSIMA

PEL
RVND. P. GREGORI DOMÍNGUEZ,
REDEMPTORISTA

TRADUCCIÓ DE
VALENTÍ MARTÍ, PREV.

FOMENT DE PIETAT CATALANA
DURAN I BAS, 11
BARCELONA

LES GRANS INDUSTRIES

FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)

BARCELONA

LA BIBLIA

DE
MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
• Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
• Mediterrani a Fernando Pó
12 expedicions a l'any
• a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

FRANQUEO CONCERTADO

ATERRS A. G.—Provaços, 187